

за това, че то избухна безъ никакво споразумение съ Букурешкий комитетъ. Но понеже Турцитъ непрестанно побъждаваха Българитъ, то дълго време се поддържаше мисълта че възстанието все още се продължава. Вѣстникаринътъ Христо Ботевъ, който издаваше въ Букурещъ «Знаме» събра една чета и въ първитъ дни на Юний предприе да нападне отъ Влашко въ България, което нападение по своя оригиналенъ начинъ възбуди всеобщо удивление. Като прости пѣтници тая чета встѣпи отъ Гюргево на параходътъ «Радецки», който бѣше отъ Австрийското паропловно дружество и пѣтуваше на горѣ по Дунавътъ. На всѣкоя Влашка станция Българскитъ пѣтници се умножаваха. Не далечъ отъ селото Козлодуй, което се намѣрва на българский брѣгъ между Ломъ-паланка и Орѣхово, ненадѣйно трѣба засвири, мнимитъ търговци, ученици и селяни вжтрѣ въ ладията си облѣкоха униформи, извадиха пушки и сабли, и тѣй на ковертата се распрѣснаха около 200 войнишки организирани доброволци! Принудиха капитанитъ да спрѣ на българский брѣгъ. Четата излѣзе тамъ и съ развѣвано знаме трѣгна на вжтрѣ въ България, но слѣдъ нѣколко дни постигна я сжщата сждба, която прѣди осемъ години претърпѣ Хаджи Димитровото преминаване. Подиръ много боеве тамъ негдѣ при Враца подлегна на турската преголѣма сила; башибозицитъ занесоха на байонетитъ си нѣколко глави даже въ София.

На 2 Юлий (н. к.) Сърбитъ и Черногорцитъ обявиха война на Турция. Българскитъ емигранти въ Букурещъ и старитъ хайдуци въ Бѣлградъ взеха у-